

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 14 DE JUNY DE 2019 | Número 44

PÀG. 3 | ANNA-BEL CARBONELL

Mastegar la vida

PÀG. 17 | ARMAND PUIG

Un esdeveniment major a Tarragona

PÀG. 21 | MIGRA STUDIUM

La cultura de l'acollida
davant els murs del CIE

PÀG. 23 | INSPIRACIÓ 2022

La Manresa que vol ser, abans de fer

PÀG. 27 | AUREL BUNDA

“Els veïns han rebut molt bé
la parròquia ortodoxa”

PÀG. 31 | CULTURA I ESPIRITUALITAT

Poblet renova Museu
i obre el Centre de Visitants

PÀG. 35 | BERNAT VIVANCOS

Dels responsoris de Setmana Santa
a Rosalía i Jennifer López

**Planellas entra a Tarragona
com a “bisbe amb el poble” | PÀG. 7**

PÒRTIC

Festa a Tarragona. Es notava dissabte passat un ambient de celebració a la catedral per l'arribada del nou arquebisbe. Després de dues hores de celebració, va arribar el moment del parlament final de Joan Planellas. Gairebé mitja hora més. Però no es va fer llarg. Va desplegar uns plantejaments clars sobre el que defensarà el nou president de la Conferència Episcopal Tarraconense.

SUMARI

3 Panoràmica

Mastegar la vida, per Anna-Bel Carbonell
Fem un cafè?, per Maria Guarch / CPL
Un esdeveniment major a Tarragona, per Armand Puig

7-42 Actualitat

Planellas entra a Tarragona com a "bisbe amb el poble"
Joan Planellas. Primer discurs a la catedral de Tarragona
La cultura de l'acollida davant els murs del CIE
Inspiració 2022: la Manresa que vol ser, abans de fer
Aurel Bunda: "Els veïns han rebut molt bé la parròquia ortodoxa"
Poblet renova el Museu i obre el Centre de Visitants
L'Escola Concertada vol contribuir a garantir la igualtat d'accés a l'educació
Vivancos, dels sponsoris de Setmana Santa a Rosalía i Jennifer López
Un documental i un llibre per una parròquia forjada des de baix

43 Recull de premsa | L'organista de la Prioral - Dones i Ramadà - Francesc vol anar a l'Iraq

44 Agenda | Religions a l'Àfrica - Escola del Voluntariat de Càritas - Eucaristia i processó de Corpus

45 La setmana a les xarxes

Pintura: Jean II Restout | Pentecosta.

Mastegar la vida

PER ANNA-BEL CARBONELL RIOS
A SINI

Pentecosta ens convida a mastegar la vida lentament, assaborint-la com s'assaboreix un caramel. Ensalivant bé aquest sucre en forma de gominola perquè s'estovi i deixi anar tot el seu sabor sigui dolç, amarg o àcid. Perquè en qualsevol de les circumstàncies, la vida a la qual estem cridats, sempre estarà plena d'incerteses i interrogants, però això no ens ha d'impedir voler viure-la amb intensitat, amb profunditat, mastegant-la per gaudir-la i transmetre-la.

Davant d'algunes qüestions que li plantejava, un bon amic em deia fa poc: "la vida és do i és gràcia". La vida ens és donada gratuïtament,

per amor, i la seva grandesa va més enllà de la nostra comprensió, és gràcia. Per més que en fem investigacions científiques o tractats filosòfics... mai no en comprendrem totalment el seu darrer significat, per això ens cal acceptar-la i mirar de gaudir-ne cada etapa amb plenitud. A aquells que sempre estem en recerca, que ens interroguem sobre tot el que passa al nostre voltant, no obtenir respostes dels nostres perquè, viure les inseguretats dels nostres dubtes, ens fa créixer i ser més humils i prudents.

Pentecosta obre els nostres cors a la diversitat no sols de llengües -com diu el text de l'evan-

geli-, sinó de mons, de creences, de vides. I, si el món no ens és indiferent i som capaços de sortir del nostre mur protector, la força de l'Esperit ens farà avançar per sentir la vida en plenitud, al costat de Jesús i dels germans. L'Esperit ens du a descobrir un Déu amorós, ple de tendresa i compassió que ens omple d'esperança, convidant-nos a mastegar i pair el nostre viure amb delicadesa i respecte vers nosaltres mateixos, i els altres.

Déu en nosaltres, aquesta és la veritat de la Pentecosta. La relació d'amor de Déu Pare amb Jesús i amb nosaltres, la força de l'Esperit Sant que omple el nostre interior de sentiments, i paraules de pau i llibertat. Una força que ens

encoratja a caminar, a cercar el sentit de la vida tot i, sovint, les seves giravoltes sense sentit. Una llum que ens il·lumina per avançar alhora que en ocasions ens encega, per frenar i dificultar la nostra passa i, així, enfortir-la. L'escalf de l'estima per l'estima, sense condicions.

Mastegar la vida i contemplar-la amb la llum de Déu al cor, sentint la seva mà que ens embolcalla i acompanya, que ens convida a no estar reclosos sinó a sortir de nosaltres per a trobar la humanitat dels altres. Aquest és l'Esperit de Pentecosta.

Fem un cafè?

**PER CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA (CPL)
A EL CIM S'ACOSTA**

Sempre m'ha sorprès la gran varietat de cafès que tenim a casa nostra, cafès adequats a tots els gustos: cafè sol, cafè amb llet, tallat, amb gel, amb sucre, sense sucre, amb sacarina, el cigaló per als més trapelles... I és que el cafè forma part del dia a dia de moltes persones: el cafè de bon matí per engegar el dia amb forces, el cafè a mig matí per tenir un moment de repòs entre reunió i reunió a l'oficina, el cafè de després de dinar mentre es fa una petita sobretaula amb els companys de la feina, o el cafè de quan quedes amb els amics per xerrar i saber com els va tot.

No és un pastís d'aniversari ni una copa de cava, que només es prenen en certes ocasions

assenyalades; sinó que, més aviat, el cafè és una bona representació de la quotidianitat de gran part de la població.

El cafè de la litúrgia

Fins ara, al blog, hem estat parlant d'un temps molt especial, d'un temps de festa, la **Pasqua**, que molt bé es podria representar com un pastís d'aquells que no es mengen cada dia. I tots sabem que després de la gran celebració hem de tornar a la vida quotidiana, al cafè de cada dia.

En l'any litúrgic, aquesta quotidianitat queda plasmada en el que s'anomena "temps de du-

rant l'any". No és Advent, ni Nadal, ni Quaresma, ni Pasqua. I vist així podria semblar que és un temps on no se celebra res.

Però no ens equivoquem, el temps de durant l'any ens ha de servir per aprofundir en la fe quotidiana i que **s'acosti el Cim cada dia**. I això es pot fer de dues maneres molt senzilles: primer, preparant bé les nostres celebracions litúrgiques i participant-hi; i segon, donant un bon testimoni com a cristians al carrer, tot i que la rutina ens faci anar atabalats.

El proper diumenge dia 9 de juny serà Pentecosta, aquest dia marca el final del Temps de

Pasqua i la continuació del temps de durant l'any, que acabarà a finals de novembre. Les properes entrades les dedicarem a aquesta part més quotidiana però a la vegada tant important de la litúrgia: a preparar bé les celebracions, a cuidar de la nostra comunitat i a ser testimonis de fe en el nostre dia a dia.

Així doncs, voleu fer un cafè amb nosaltres?

MARIA GUARCH - CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA |

[LLEGIR AL WEB](#)

Planellas entra a Tarragona com a “bisbe amb el poble”

Celebració a Tarragona. **Joan Planellas** ja és nou arquebisbe metropolità i primat de Tarragona. Aquest dissabte al matí ha entrat a la catedral. Ha jurat “defensar la dignitat de primat de les Espanyes que honora i distingeix aquesta seu” com s'exigeix a qualsevol arquebisbe que vol entrar a Tarragona. Ha estat ordenat bisbe. I s'ha assegut per primera vegada a la càtedra de Sant Fructuós portant la mitra que va ser de l'arquebisbe **Josep Pont i Gol**.

Una entrada plena de ritual i d'història, i que dos mil fidels han rebut en diversos moments amb aplaudiments. Però que Planellas no vol que l'allunyi de la proximitat a la gent i d'una Església jove i renovada: “el bisbe amb el poble i el poble amb el bisbe és veritablement l'Església de Jesucrist”. I jove com diu el seu lema episcopal: “*Spiritus iuvenem facit Ecclesiam*”; l'Esperit fa jove, rejoyeneix l'Església. Així ha parlat Planellas en una extensa **al·locució** al final de la cerimònia que demana ser llegida amb quatre ulls.

El “gran” Pont i Gol

Ha estat molt significatiu que Planellas posés com a refent de la nova etapa a **Josep Pont i Gol**,

a qui ha **cit**at llargament. El “gran” i “extraordinari” arquebisbe que va aplicar el Concili Vaticà II a Tarragona i que va impulsar el treball conjunt de les diòcesis catalanes. Un Concili de renovació que és “una mentalitat” i “una línia a seguir” i que vol una “Església servidora dels pobres”. Ha recordat la Càtedra que porta el nom de Pont i Gol a la Facultat de Teologia de Catalunya i, entre altres cites de l’arquebisbe que va fer tàndem a Catalunya amb el cardenal **Narcís Jubany** durant la transició, que “l’Església vol anar despullant-se de les aparences de poder, de la força, de les riqueses, de la influència terrena”. Emmarcat en el Vaticà II, Planellas també ha apostat per les “estructures sinodals”, que passen per l’escolta i la participació de capellans, religiosos i laics per tirar endavant una diòcesi. Amb uns organismes, ha recordat citant el papa **Francesc**, que cal que “romanguin connectats amb la ‘base’ i parteixin de la gent”. I també tenint “una cura especial de l’important paper que ha de tenir la dona en la vida de l’Església”.

Una actitud “sine glossa”

Per si no quedava clar, l’arquebisbe ha tancat la seva intervenció citant el papa Francesc quan

afirma que als bisbes “Jesucrist no ens vol prínceps que miren despectivament, sinó homes i dones de poble”. I per Planellas, “aquesta no és l’opinió d’un Papa ni una opció pastoral entre d’altres possibles; són indicacions de la Paraula de Déu tan clares, directes i contundents que no necessiten interpretacions que els treguin força interpel·lant”. Unes paraules que “personalment voldria viure-les ‘sine glossa’, sense comentaris”.

Amb aquesta proposta eclesial ha entrat Planellas a Tarragona després d’una **trajectòria** d’estudi i aprofundiment acadèmic del Vaticà II com a degà de la Facultat de Teologia de Catalunya. Compaginat amb el discret servei pastoral a diverses parròquies de l’Empordà, on es va posar en mans del “poble”.

El cardenal **Joan Josep Omella** ha estat el celebrant **principal** de l’ordenació episcopal, amb el **fins ara** arquebisbe de Tarragona, **Jaume Pujol**, el nunci **Renzo Fratini** i el bisbe de Girona, **Francesc Pardo**. També hi ha assistit en segona pla el cardenal **Ricardo Blázquez**, president de la Conferència Episcopal Espanyola, i el cardenal **Lluís Martínez Sistach**.

Entre les autoritats, la consellera de Presidència, **Meritxell Budó**, representant el Govern de la Generalitat; l’alcalde de Tarragona, **Josep-Fèlix Ballesteros**, i d’altres poblacions significatives de l’arquebisbat; i el president de la Diputació de Tarragona, **Josep Poblet**.

La unitat pastoral, una dada essencial

Que l’arribada d’un arquebisbe a Tarragona transcendeix l’Església local, ha quedat de manifest amb la presència de tots els bisbes i els abats catalans. Tot l’episcopat de la Tarraconense ha ocupat el presbiteri, amb 250 capellans procedents de totes les diòcesis catalanes a la nau lateral.

En aquest context de celebració interdiocesana, Planellas ha recordat que “la unitat pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya és una dada essencial” i que serà la seva funció impulsar-la “com a primat de la Tarraconense”. Com va dir en el seu **primer missatge** el dia que es va fer públic el nomenament, “cal mantenir i enfortir les estructures i les praxis interdiocesanes, promogudes per la província Eclesiàstica Tarraconense i la Província Eclesiàstica de Barcelona,

que es retroben sinodalment en la Conferència Episcopal Tarraconense”.

A més de Pont i Gol, ha posat de referents com antecessors seus d'aquest projecte el “clarivident” cardenal **Vidal i Barraquer** i “l’audàcia pastoral de l’arquebisbe **Ramon Torrella** a l’hora de convocar el Concili Provincial Tarraconense”.

També s’ha dirigit al seu immediat antecessor: “Voldria també exercir el meu ministeri gaudint part de l’extraordinària bondat de l’arquebisbe Jaume”.

Com a mostra de la confiança amb el treball conjunt dels bisbats catalans, ha estat una de les intervencions episcopals que els darrers

anys ha citat més abastament el Concili Provincial Tarraconense de 1995, l’esdeveniment recent més visible d’aquesta unitat pastoral sempre pregonada: “Fer arribar l’anunci de l’Evangeli fidelment i de manera entenedora als homes i dones del nostre temps, amb una atenció especial a la Paraula de Déu i a la pràctica dels sagraments a les nostres Esglésies, la sol·licitud pels més pobres i marginats, i la comunió eclesial i la coordinació interdiocesana -eixos d’aquell magne Concili Provincial-, no deixen de ser, amb les peculiaritats que el pas del temps comporta, els grans reptes a treballar en el nostre avui eclesial”.

I, finalment, una cita del **document** dels bisbes catalans *Al servei del nostre poble*, per remarcar que “com a pastors de l’Església, manifestem el nostre profund amor per Catalunya i ens posem al seu servei”. Un text que enllaça amb la **tradició** d’*Arrels Cristianes de Catalunya*.

“L’Església parla totes les llengües”

No s’ha referit directament a cap polèmica pel seu nomenament, als qui el van voler **etiquetar** de bisbe independentista, ni al moment polític

del país. Però en un dels fragments en castellà ha utilitzat una de les moltes cites patristiques que han recorregut en seu discurs per donar-se a entendre. Defensant la “comunió en la vida eclesial”, ha citat **Sant Agustí** per recordar que “l'Església parla totes les llengües”. I que, per tant, no se'n pot deixar cap fora: “es tracta de deixar espai a l'Esperit i no de sufocar-lo en els altres” per poder “captar les seves manifestacions més subtils”.

Una necessitat que “precisa de silenci, de pregària i, a més, la majoria de vegades, de la capacitat de perdonar, de la virtut heroica del perdó, virtut tan necessària en aquests moments tant a nivell eclesial, com social i polític”.

En la celebració també s'ha visualitzat la preocupació ecumènica de Planellas amb la presència de l'abat ortodox del monestir francès de Saint Nicolas de la Dalmerie. Una comunitat amb qui cal establir “un diàleg obert”. Diàleg que tampoc pot excloure “a tots aquells homes i dones de bona voluntat, que anhelan un món divers i millor, sigui quina sigui la seva religió o projecte de vida». I un diàleg obert que també ha de tenir en compte “el món científic, el món de la Universitat, de la cultura i dels mitjans de comunicació”.

“El qui estima, pateix”

Si no hi ha cap sorpresa, més d'una dècada per davant li queda a l'arquebisbe Planellas

per posar en pràctica aquest programa. Una etapa que com ha dit també haurà de viure sabent que “el qui estima, pateix”. Ha estat al final d'una cerimònia llarga però vistosa com sabem fer a Tarragona, realçada per la singularitat del cor i orquestra de la Catedral. En acabar la celebració, han estat especialment emotives algunes de les abraçades amb companys sacerdots. Avui han tornat a veure amb Planellas la mitra de Pont i Gol, una mitra de l'època que era moda que no fossin gaire altes ni vistoses. I l'han vist amb un bàcul de fusta, molt auster, però que es replega amb una punta ben afinada (o afilada).

Joan Planellas. Primer discurs a la catedral de Tarragona

Estimat poble sant de Déu que peregrina a Tarragona. Estimat Poble sant de Déu que heu vingut especialment de la diòcesi de Girona, de les parròquies que fins ara tenia encomanades o d'altres indrets no només de Girona, sinó també d'altres diòcesis. Estimat poble sant de Déu amb qui durant aquests anys he fet camí a la Facultat de Teologia de Catalunya i a l'Ateneu Universitari Sant Pacià. D'una manera especial, vull saludar a tots els seminaristes que us formeu a la Facultat de Teologia. Molt estimat Sr. Cardenal de Barcelona que m'heu fet l'honor de presidir la meva ordenació episcopal. Sr. Nunci Apostòlic, Sr. Arquebisbe emèrit de Tarragona, Sr. Bisbe de Girona, Srs. Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense. Sr. Cardenal presidente de la Conferència Episcopal Espanyola, Sres. obispos. Molt estimats preveres i diaques, religiosos i religioses, laics i laiques de Tarragona i de les nostres Esglésies. Cher **Abbé Gabriel**, Abbé du Monas-

tère orthodoxe de Saint Nicolas de la Dalmerie, a la France. Molt estimada família. Digníssimes autoritats. Estimats amics, estimades amigues.

La missió que m'acaba de confiar l'Església és, per a mi, motiu d'una gran joia. El sant Pare **Francesc** m'ha confiat la missió de servir com a pastor l'Església de Tarragona. Estic content. Però, al mateix temps, no puc amagar-vos que també em sento un xic tremolós. Heu sentit com se m'encarregava que prediqui l'Evangeli de Jesucrist, que sigui un bon pastor entre vosaltres, que estigui dedicat nit i dia al servei de Déu, que us convoqui per a la celebració de l'Eucaristia. Heu sentit també que ho acceptava i tots heu pregat per mi. Soc i em sento un home com vosaltres a qui el Senyor Jesús ha cridat per ser enmig vostre el pregoner de la seva salvació. Soc «enmig de vosaltres com el qui serveix» (Lc 22,27). He pensat en aquelles paraules de Sant

Ignasi d'Antioquia quan es dirigeix a l'Església d'Esmirna dient-los: «On sigui el bisbe, allí hi hagi també el poble», perquè «on és el Crist Jesús, allí hi ha l'Església catòlica». [1] És la primera vegada que apareix l'expressió «Església catòlica», i indica que el bisbe amb el poble i el poble amb el bisbe, és veritablement l'Església de Jesucrist que té tot el que ha de tenir de cara a la fe i a la salvació.

He escollit com a lema episcopal una frase inspirada en la Constitució d'Església, *Lumen gentium* 4, del Concili Vaticà II. «*Spiritus iuvenem facit Ecclesiam*», l'Esperit fa jove, rejoyeneix l'Església. Quin goig, quina joia, poder-ho afirmar avui aquí, en la coincidència de la vigília de Pentecosta! El Vaticà II afirma vigorosament que és «per la predicació de l'Evangeli», que l'Esperit «rejoyeneix l'Església, la renova sense parar i la mena a la unió perfecta amb el seu Espòs». Sí, és la força de l'Evangeli amb totes les seves dimensions la que rejoyeneix l'Església. La predicació evangèlica no és, per tant, un fet d'altre temps, ni fruit d'una institució ancorada en el passat, sinó un esdeveniment de cada dia que inspira en l'organisme eclesial una perpètua joventut.

Orígenes, un gran Pare de l'Església del segle III, afirma que l'Esperit Sant acull els homes que el Crist presenta al Pare, per a santificar-los i fer-los viure com els infants «sense taques ni arrugues ni res de semblant» (Ef 5,27), primers nats de l'Església celestial. [2] Quan els creients acullen la Paraula de Déu en el si de l'Església, la guarden i deixant les coses del món, corren a l'encontre del Salvador i entren amb ell a l'Església, tot conservant aquella joventut que confereix l'acolliment del Crist i esdevenint ells mateixos l'Església maternal. Volem ser una Església dedicada i preocupada per a fer néixer i créixer en el cor dels altres l'eterna joventut de l'Evangeli de Jesús. I aleshores, l'Església, en tant que comunitat dels santificats, esdevé la comunitat de la santificació. [3] Vull dir que tots els creients que han rebut el do de la santedat, han de fer créixer en ells allò que han rebut, amb vista a la santificació dels altres. La missió pastoral de l'Església consisteix en això, en transmetre'ns els uns als altres aquesta vida santa. I jo us dic: Aquest és el pla pastoral! No hi ha altre pla pastoral que aquest! D'aquí n'han de sorgir també les vocacions laïcals, religioses i sacerdotals, tant necessàries per a la vida de l'Església.

Escriu **Climent d'Alexandria** que som cridats a viure en una eterna primavera. D'aquí que escrigui: «El nostre títol d'infants expressa la primavera de tota la nostra vida: La veritat que roman en nosaltres no envelleix pas [...]. La saviesa -és a dir, l'Evangeli- és sempre jove [...]». [4]

El papa Francesc, en la seva recent Exhortació als joves, també afirma: «Ser jove, més que una edat és un estat del cor. D'aquí que una institució tan antiga com l'Església pugui renovar-se i tornar a ser jove en les diverses etapes de la seva llarguíssima història. En realitat, en els seus moments més tràgics, sent la crida a tornar a l'essencial del seu primer amor». [5] I afegeix: *Pidamos al Señor que libere a la Iglesia de los que quieren avejentarla, esclerotizarla en el pasado, detenerla, volverla inmóvil. También pidamos que la libere de otra tentación: creer que es joven porque cede a todo lo que el mundo le ofrece, creer que se renueva porque esconde su mensaje y se mimetiza con los demás. No. Es joven cuando es ella misma, cuando recibe la fuerza siempre nueva de la Palabra de Dios, de la Eucaristía, de la presencia de Cristo y de la fuerza de su Espíritu cada día. Es joven cuando es capaz de volver una y otra vez a su Fuente.* [6]

«*Spiritus iuvenem facit Ecclesiam*». Es por la fuerza del Evangelio que el Espíritu hace joven a la Iglesia. El Evangelio de Jesús, vivido con fuerza interior y compartido sin amagos, preserva del naufragio espiritual. De lo contrario, los vaivenes y sacudidas provocados por tantas oscilaciones provenientes de un mundo inestable y ambiguo, acaban desquebrajando la voluntad y hieren gravemente la alegría y la juventud de la vida cristiana.

Afirma también el Papa Francisco: *Hemos de atrevernos a ser distintos, a mostrar otros sueños que este mundo no ofrece, a dar testimonio de la belleza de la generosidad, del servicio, de la pureza, de la fortaleza, del perdón, de la fidelidad a la propia vocación, de la oración, de la lucha por la justicia y el bien común, del amor a los pobres, de la amistad social.* [7] *Porque, de lo contrario: La Iglesia de Cristo siempre puede caer en la tentación de perder el entusiasmo porque ya no escucha la llamada del Señor al riesgo de la fe, a darlo todo sin medir los peligros, y vuelve a buscar falsas seguridades mundanas. Son precisamente los jóvenes -añade el papa aludiendo al mensaje a los jóvenes en la clausura del Concilio Vaticano II- quienes pueden ayudarla a mante-*

nerse joven, a no caer en la corrupción, a no darse, a no enorgullecerse, a no convertirse en secta, a ser más pobre y testimonial, a estar cerca de los últimos y descartados, a luchar por la justicia, a dejarse interpelar con humildad. Ellos pueden aportarle a la Iglesia la belleza de la juventud cuando estimulan la capacidad «de alegrarse con lo que comienza, de darse sin recompensa, de renovarse y de partir de nuevo para nuevas conquistas. [8]

Avui, en el dia de la meva ordenació episcopal i de l'inici del meu ministeri entre vosaltres, us haig de fer una confiança. La mitra que m'han posat en el moment de l'ordenació, i que porto en aquests moments, és la mitra del gran arquebisbe d'aquesta seu **Josep Pont i Gol**. He acceptat amb una profunda joia aquest regal immerescut que ve d'aquest extraordinari predecessor en la seu de Fructuós, i he volgut portar-la en el dia de l'inici del meu ministeri episcopal. L'arquebisbe Josep estava convençut que el Concili Vaticà II, retornant a l'Evangelí, havia de portar una nova primavera a l'Església i va viure aquest esdeveniment com un pas de l'Esperit. Va ser ell pròpiament qui va anar al capdavant en l'aplicació dels documents i els decrets del Concili Vaticà II en

aquesta estimada arxidiòcesi de Tarragona. Per a Pont i Gol el Vaticà II va ser, en paraules seves, «una mentalitat, una línia a seguir: l'Evangelí viscut amb l'autenticitat que els nostres temps reclamen», afirmava. Es tractava d'entendre la recepció del Vaticà II com un veritable procés espiritual que, paulatinament, havia d'impregnar tot el Poble sant de Déu. D'aquí que la Càtedra de Teologia Pastoral integrada a la Facultat de Teologia de l'Ateneu Sant Pacià, per voluntat expressa dels nostres bisbes, porti el seu nom. A més, l'Arquebisbe Pont i Gol deia: «L'Església, renovada en el Concili, se'ns presenta com a Església dels pobres i servidora de la pau». I afegia: «L'Església vol anar despullant-se de les aparences de poder, de la força, de les riqueses, de la influència terrena». [9] És l'Església que ha d'esdevenir servidora dels pobres, perquè ella mateixa s'ha emmirallar en Crist pobre (cf. *LG* 8) i amic dels pobres i dels malalts, que són els seus predilectes. Estimats amics malalts que m'escolteu a través dels mitjans: us porto al cor i us envio una abraçada de pare i germà.

D'altra banda, voldria exercir el meu ministeri a la llum i amb la lucidesa clarivident del Cardenal **Vidal i Barraquer** a l'hora d'acarar moments di-

ficils; voldria exercir el meu ministeri a la llum de l'audàcia pastoral de l'arquebisbe **Ramon Torrella** a l'hora de convocar el Concili Provincial Tarraconense; voldria també exercir el meu ministeri gaudint part de l'extraordinària bondat de l'arquebisbe **Jaume**.

Sóc una anella més en la cadena de la successió apostòlica que arrenca de l'estada de **Pau** a la nostra ciutat i es referma com a seu amb el ministeri martirial del bisbe **Fructuós**, el pastor que en el moment suprem va pregar per tota l'Església, estesa d'orient a occident. Doncs bé, a la llum de l'abnegat treball dels meus predecessors, sóc conscient que avui, a casa nostra, no podem acarar les problemàtiques pastorals en el marc exclusiu de l'Església local. La unitat pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya és una dada essencial, que exigeix un treball de conjunt, més enllà dels plantejaments estrictament diocesans. Com a primat de la Tarraconense em tocarà acomplir amb esperit de servei i d'humilitat aquesta comesa. Som conscients que cal mantenir i enfortir les estructures i les praxis interdiocesanes, promogudes per les províncies Eclesiàstica Tarraconense i la Província Eclesiàstica de Barcelona, que es retroben

sinodalment en la Conferència Episcopal Tarraconense. [10] I això, a la llum d'una praxi avalada per més de mil sis-cents anys d'història, quan ja a l'any 385 el papa **Sirici** encarregava al bisbe **Himeri** de Tarragona de donar a conèixer als bisbes veïns d'Hispania i de les Gàl·lies la resposta papal a les consultes que Himeri li havia fet. Es tracta d'una praxi avalada igualment pels gairebé cent-vuitanta Concilis Provincials tinguts al llarg de tants segles, i amb el ressò ben vigent del darrer Concili tingut el 1995, del qual, si a Déu plau, ben aviat celebrarem amb gran goig el vint-i-cinquè aniversari. Fer arribar l'anunci de l'Evangeli fidelment i de manera entenedora als homes i dones del nostre temps, amb una atenció especial a la Paraula de Déu i a la pràctica dels sacraments a les nostres Esglésies, la sol·licitud pels més pobres i marginats, i la comunió eclesial i la coordinació interdiocesana -eixos d'aquell magne Concili Provincial-, no deixen de ser, amb les peculiaritats que el pas del temps comporta, els grans reptes a treballar en el nostre avui eclesial.

Aquest avui s'inscriu en una terra i en un país que estimem entranyablement. Afirmaven no fa gaires anys els nostres bisbes: «Com a pastors

de l'Església, manifestem el nostre profund amor per Catalunya i ens posem al seu servei perquè sentim la urgència d'anunciar-hi la persona de Jesucrist i del seu Regne, que són per a nosaltres el tresor més gran que tenim». [11] Es tracta d'un repte que hem de formular «amb una actitud propositiva i de diàleg obert, i amb la senzillesa, humilitat i pobresa de les benaurances». [12]

Un diàleg obert que ha de tenir present el treball ecumènic amb les altres Esglésies cristianes. Per això, que n'és de significativa la presència en aquesta celebració de l'Abbé del monestir ortodox de sant Nicolau de la Dalmerie! «Père Abbé: Dans votre félicitation à l'occasion de mon ordination épiscopale, vous m'avez dit: Il se passe de belles choses dans l'Église catholique. Et aujourd'hui j'aime bien d'ajouter : elle est encore plus belle votre présence le jour de mon ordination épiscopale, parce que votre présence et votre prière montrent l'universalité et la catholicité de l'Église, répandue depuis l'Orient et jusqu'à l'Occident -paroles de l'évêque Fructuós le jour de son dernier témoignage». Parlàvem de diàleg obert. Aquest diàleg obert no pot excloure també «a tots aquells homes i dones de bona vo-

luntat, que anhlen un món divers i millor, sigui quina sigui la seva [...] religió o projecte de vida». Un diàleg obert que avui, més que mai, ha de tenir en compte també el món científic, «el món de la Universitat, de la cultura i dels mitjans de comunicació». [13]

Avui, com sempre ha estat així, però jo diria ara més que mai, l'Església, a nivell intern, necessita fomentar les seves estructures sinodals tant a nivell local, com diocesà, com interdiocesà. En aquest sentit, vull escoltar i tenir una cura especial dels estimats preveres i diaques, que són els meus amics i primers consellers necessaris en el treball pastoral. Però també, a més dels religiosos i religioses, com afirma el recent document de la Comissió Teològica Internacional, esdevé de capital importància escoltar els laics i laiques, «que són la immensa majoria del Poble de Déu», «esdevenint indispensable la seva consulta», «superant els obstacles representats per la manca de formació», o per «una mentalitat clerical que corre el risc de mantenir-los als marges de la vida eclesial». [14] Com afirma el papa Francesc, «la presa de consciència d'aquesta responsabilitat laical neix del baptisme i de la confirmació», [15] i fa esdeve-

nir veritables deixebles missioners. D'aquí que l'Església d'avui ha d'emprar molts esforços per a un adequat acompanyament i formació de tots els seus membres, no només dels preveres i diaques, religiosos i religioses, sinó també dels laics i laiques. I cal tenir una cura especial de l'important paper que ha de tenir la dona en la vida de l'Església. Les estructures sinodals «estaran al servei de la missió» «només en la mesura en la qual aquests organismes romanquin connectats amb la "base" i parteixin de la gent». Únicament llavors «pot començar a prendre forma una Església sinodal». [16]

Cabe indicar que la propiedad del Espíritu es la de ser principio de comunión en la vida eclesial. Y es en la comunión con todo el cuerpo, cuando se puede vislumbrar la verdad total. Cada cristiano puede hablar todas las lenguas, afirma san Agustín, únicamente permaneciendo en la unidad de la Iglesia, que las habla todas. [17] Seamos, pues, servidores del Espíritu. Se trata de dejar espacio al Espíritu y no sofocarlo en los demás. Por el contrario, es necesario captar sus manifestaciones más sutiles. Por esto, se precisa de silencio, oración y, además, la mayoría de las veces, de la capacidad de perdonar, de la virtud

heroica del perdón, virtud tan necesaria en estos momentos tanto a nivel eclesial, como social y político.

I, finalment, també us vull dir: el qui estima, pateix. I aquest patiment que porto en el cor, el vull meditar i compartir amb vosaltres a la llum de l'Evangelí que se'ns ha proclamat en l'eucaristia solemne que som a punt d'acabar. «Pere, m'estimes?» Hem sentit que avui Jesús deia a l'apòstol. Doncs «si m'estimes, pastura els meus anyells, pastura les meves ovelles». És l'amor de Crist i l'amor a Crist, que ha d'implícitament una resposta d'amor.

Sant Agustí explica que «Pastura les meves ovelles» equival a dir «sofreix amb les meves ovelles». [18] Si m'estimes, sofreix, pateix per les meves ovelles. Aquest és el pensament que ha envaït el meu cor durant aquests dies. I, a partir d'aquest pensament, vull que la meua vida entre vosaltres sigui una donació d'amor, vull que tot el meu esforç esdevingui serè, respectuós i cordial perquè vull estimar i patir per aquesta estimada Església. Que el poble sant de Déu que peregrina a Tarragona esdevingui l'anhel profund de la meua vida, el sospir inces-

sant, entrelaçat de passió i de pregària davant el temps que m'espera d'estimació, de servei i de donació enmig vostre. Aquest anhel, aquest sospir de passió i de pregària, que m'obligui dia rere dia a donar una resposta d'amor: «Senyor, tu ho saps tot, tu saps que t'estimo». Que l'amor de Crist em tingui agafat i que aleshores el Crist vagi repetint en mi no sols tres vegades, sinó una infinitat de vegades: Doncs, si m'estimes, «pastura les meves ovelles», «pateix per les meves ovelles».

El papa Francesc, a l'exhortació *Evangelii gaudium*, recorda aquell passatge del llibre dels Fets quan s'afirma que «els Apòstols del Senyor gaudien de la simpatia de tot el poble (Ac 2,47; 4,21.33; 5,13). I afegeix: «Queda clar que Jesucrist no ens vol prínceps que miren despectivament, sinó homes i dones de poble», del poble sant de Déu. «Aquesta no és l'opinió d'un Papa ni una opció pastoral entre d'altres possibles; són indicacions de la Paraula de Déu tan clares, directes i contundents que no necessiten interpretacions que els treguin força interpel·lant». [19] Personalment voldria viure-les «sine glossa», sense comentaris. D'aquesta manera, podré experimentar «el goig missioner de compartir la vida amb

el poble fidel a Déu tractant d'encendre el foc en el cor del món». [20]

Que santa Maria, sota l'advocació del Claustre, m'ajudi en aquest propòsit.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

[1]. Sant Ignasi d'Antioquia, *Smyrn.*, 8,2: CC 81, 166.

[2]. Orígenes, *Comm. Ep. Rom.*, 8, 5: PG 14, 1166 C.

[3]. Cf. Karl Delahaye, «*Ecclesia Mater*» *chez les Pères des trois premiers siècles. Pour un renouvellement de la Pastorale d'aujourd'hui*, Paris: Cerf 1964, 202-203.

[4]. Climent d'Alexandria, *Pedagogus*, 1, 5, 20-21: SChr 70, 146-149 = CC 95, 64.

[5]. Francesc, Exhortació apostòlica postsinodal *Christus vivit*, núm. 34.

[6]. *Ibíd.*, núm. 35.

[7]. *Ibíd.*, núm. 36.

[8]. *Ibíd.*, núm. 37.

[9]. Cf. Josep Miquel Bassuet, «El Concili Vaticà II i Pont i Gol», en *Catalunya Religió*, 14-XI-2012.

[10]. Aa.Aa, «Església catalana, present i futur», en *DdE* 1092 (2018) 471-472.

[11] Els Bisbes de Catalunya, *Al servei del nostre poble* (21-I-2011), núm. 4.

[12]. Joan Planellas, Missatge inicial: *Al poble sant de Déu que peregrina a Tarragona* (4-V-2019).

[13]. *Ibíd.*

[14]. CTI, «La sinodalitat en la vida i en la missió de l'Església», núm. 73: *DdE* 1092 (2018) 436.

[15]. Francesc, Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, núm. 102: *DdE* 1043 (2014).

[16]. CTI, «La sinodalitat en la vida i en la missió de l'Església», núm. 77. *DdE* 1092 (2018) 437-438. Cf. Francesc, «Discurs en la commemoració de la institució del Sínode de Bisbes»: *DdE* 1062 (2015) 660.

[17]. Sant Agustí, *Sermo* 267, 4: PL 38, 1231; *Id.*, *Enarr. in Ps.*, 147, 19: PL 37, 1929.

[18]. Sant Agustí, *Sermo* 32.

[19]. Francesc, Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, núm. 271: *DdE* 1043 (2014) 133.

[20]. *Ibíd.*

Arquebisbe metropolità de Tarragona
Intervenció a la catedral de Tarragona el 8 de juny de 2019.

Ordenació episcopal i presa de possessió.

+ JOAN PLANELLAS I BANORSELL | LLEGIR AL WEB

Un esdeveniment major a Tarragona

PER ARMAND PUIG
A EL BON PASTOR

L'ordenació i presa de **possessió** del nou Arquebisbe de Tarragona, Dr. **Joan Planellas i Barnosell**, ha estat un esdeveniment major de les esglésies de Déu que tenen la seva seu a Catalunya i que hi peregrinen en la fe i en l'amor. La Catedral Metropolitana i Primada, rutil·lant i majestuosa, digna mare de les esglésies de l'antiga i l'actual Tarraconense, s'engalanava amb el seu tresor més gran: el poble sant de Déu que n'omplia les naus, el transepte i el presbiteri. Eren vora dues mil persones, entre les quals 270 ministres de l'altar -bisbes, preveres i diaques-, presidides de manera conjunta i conjuntada per l'Arquebisbe de Barcelona, el

Cardenal **Joan-Josep Omella**, i el nou Arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas. Tot un signe dels nous temps, reblat per paraules amarares de l'Evangelí de Jesús, pronunciades pel Cardenal en la seva homília i pel Primat en la seva **al·locució** final.

D'entrada, cal subratllar la gran litúrgia, retransmesa per diverses cadenes radiofòniques i 13TV, i coberta per una vintena de mitjans de comunicació. Ressorgia l'*ars celebrandi* encunyat pel Concili Tarraconense del 1995, caracteritzat alhora per la solemnitat no fastuosa per si festiva, l'estil contingut i àgil per no eixarreït,

la seriositat d'una ritualitat esponjada i impregnada de bellesa. El cor, l'orquestra i l'orgue sostenien el cant del poble de manera adequada i vibrant. La gentada que omplia la catedral estava en plena sintonia amb la celebració, i gairebé es tocava la pregària de l'assemblea i el pas alhora ferm i lleuger de l'Esperit. El ritual d'ordenació episcopal, intens i penetrant com l'espasa de l'apòstol Pau que el nou Arquebisbe ha fet gravar en el seu escut, es descabdellava amb ritme pausat després del corprenedor «Veni, creator Spiritus» a veus, anterior a les lletanies dels sants.

L'Església de Pau i Fructuós rebia el seu nou pastor en virtut de la imposició de mans i del vincle apostòlic segellat per la comunió amb el bisbe de Roma i amb els bisbes presents, successors dels apòstols. Era la catolicitat de l'Església, que el bisbe Fructuós va expressar en l'hora suprema del martiri quan es va referir al cos eclesial estès d'Orient a Occident. Un Orient que estava representat per l'abat del monestir ortodox de Sant Nicolau de la Dalmerie (França), amic personal de l'Arquebisbe Joan. Tan sols un ecumenisme de la caritat podrà vèncer les forces que disgreguen el ramat del qual el

Senyor Jesucrist és «el cap dels pastors» (Primera carta de Pere 5,4).

El lema episcopal del Dr. Joan Planellas, inspirat en *Lumen Gentium* 4, és aquest: *Spiritus iuvenem facit Ecclesiam*, «l'Esperit fa jove l'Església». Ell mateix el va explicar valent-se d'autoritats patristiques en la seva allocució final. L'Església no envelleix, no decandeix, no caduca. És com un arbre de fulla perenne, que verdeja tant a l'estiu com a l'hivern, tant en temps de secada com en temps de bones collites. La joventut de l'Església no depèn de conjuntures històriques ni de moments aparentment favorables. Si l'Església es manté jove, és a dir, plena de força i vigoria és per la santedat que la impregna, per l'Evangelí que hi és predicat, viscut i testimoniàt. El nou Arquebisbe va subratllar que la qualitat del testimoniàtge ve donada per la santedat que travessa el poble sant de Déu, d'una punta a l'altra, i que recull la fe dels més petits, dels pobres, els amics preferents de Jesús. Ressonen en aquests pensaments la crida a la santedat, expressada en la constitució del Vaticà II *Lumen Gentium* (cap. 5), i la visió del Papa sant Joan Pau II, reflectida en l'exhortació *Novo Mi-*

lennio Ineunte (núm. 29), on parla de l'Evangelí com el gran programa per a l'Església del segle XXI. El Dr. Planellas afirmava amb tota la seva convicció: «És la força de l'Evangelí amb totes les seves dimensions la que rejoyeneix l'Església». En efecte, és l'Evangelí de Jesús allò que l'Esperit fa recordar i fa entendre (vegeu Jn 14,26). Per això, mentre hi hagi qui porti la torxa de l'Evangelí i la faci brillar enmig del món amb una paraula salvadora i amiga i amb uns gestos de guarició i de proximitat, l'Església serà sempre jove. L'Església només pot envellir quan el do de l'Esperit s'esclerotitza, quan l'Evangelí es converteix en una simple doctrina del coneixement o quan domina una praxi que s'allunya de la «forma de vida» de Jesús i dels apòstols.

Ho ha posat de relleu el papa **Francesc** en l'exhortació apostòlica *Christus vivit*, posterior al Sínode dedicat als joves, que l'Arquebisbe Joan ha citat profusament en la seva allocució. Heus-ne ací una frase prou eloqüent: «L'Evangelí de Jesús preserva del naufragi espiritual». I encara, al·ludint a què vol dir que l'Església sigui eternament jove, el Papa afirma que això significa «no caure en la corrupció, no enorgu-

llir-se, no convertir-se en secta» sinó «ser pobre, estar a prop dels darrers i dels descartats, lluitar per la justícia, deixar-se interpel·lar per la humilitat». Aquesta és l'eclesiologia present en *Lumen Gentium* 8, que el nou Arquebisbe ha promogut en les seves publicacions i ha subratllat particularment en la seva al·locució: «L'Església ha d'esdevenir servidora dels pobres, perquè ella s'ha d'emmirallar en Crist pobre i amic dels pobres i dels malalts, que són els seus predilectes».

Aquest és el sentit del terme «pastura» que el Cardenal Omella va glossar en la tercera part de la seva homilia. Una ordenació episcopal és un esdeveniment alhora litúrgic i pastoral de gran fondària eclesial. El fragment evangèlic que es va proclamar en l'ordenació del Dr. Planellas, Joan 21,15-17, refereix la triple resposta d'amor que Pere dona a Jesús vora el llac de Galilea, l'indret on el deixeble l'havia conegut. En l'últim sopar Jesús havia confirmat Pere en la missió d'enfortir els seus germans, l'havia portat pel camí de la fe (vegeu Lluç 23,32). Ara, en Joan 21, el camí triat és el de l'amor. El Cardenal va dir a l'ordenand: «Jesús et demana que l'únic que cal és que li entreguis tota la vida». I, en la seva

al·locució, el nou Arquebisbe va respondre dient: «Vull que la meua vida entre vosaltres sigui una donació d'amor». El diàleg entre ambdós es va perllongar quan el Dr. Planellas va explicitar la mesura de l'amor pastoral, esmentat pel Cardenal, reprenent unes paraules de Sant Agustí: «“Pastura les meves ovelles” equival a dir “sofreix amb les meves ovelles”». És pastor de les ovelles del ramat de Jesucrist el qui sap patir per elles.

La celebració va tenir un altre punt de diàleg entre ordenand i ordenat a prop del «treball conjunt» entre les Esglésies que formen, respectivament, la província eclesiàstica Tarraconense i la província eclesiàstica de Barcelona. Aquesta expressió, «treball conjunt», pronunciada pel Cardenal Omella, va trobar resposta per part del nou Arquebisbe, el qual afirmà: «La unitat pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya és una dada essencial que exigeix un treball de conjunt, més enllà dels plantejaments estrictament diocesans». El Dr. Planellas continuà afirmant que el lloc propi des del qual s'ha d'impulsar el treball conjunt és la Conferència Episcopal Tarraconense, lloc on es retroben «sinodalment» les dues províncies

eclesiàstiques i lloc des del qual cal impulsar «les estructures i les praxis interdiocesanes». El servei del primat i la sinodalitat manifestada en la llarga història de concilis provincials així ho demanen.

D'altra banda, l'articulació actual del país, en el qual s'ha imposat el model urbà de l'anomenada «Catalunya-ciutat», caracteritzat per les interconnexions i les xarxes de tot tipus al voltant de la gran ciutat que és Barcelona, no pot agafar l'Església catalana amb el pas canviat. Les problemàtiques diocesanes són semblants i la divisió entre diòcesis urbanes i rurals ja no és assumible en el marc d'una cultura global, que anivella persones i col·lectivitats. Cert que la història ha modelat les persones i els territoris pertanyents a una mateixa diòcesi, per ara les estructures de comunicació fan saltar barres a nivell català, espanyol i europeu. El treball conjunt és, doncs, la resposta justa a l'actual situació social, econòmica i cultural.

En una paraula, l'ordenació episcopal del Dr. Planellas i Barnosell ha permès visualitzar la unitat pastoral de les diòcesis catalanes, com a realitat i com a projecte, i la sinodalitat propici-

ada per la Conferència Episcopal Tarraconense, formada pels bisbes de les dues províncies eclesiàstiques amb seu a Catalunya -a la qual cal afegir, en alguns camps, el treball pastoral conjunt realitzat amb la diòcesi de Mallorca. A les portes de la celebració dels vint-i-cinc anys del Concili Tarraconense del 1995, convocat per Mons. **Ramon Torrella**, ha retornat la figura senyera de l'arquebisbe **Josep Pont i Gol**, que va aplicar el Vaticà II fomentant l'esperit interdiocesà i erigint les corresponents estructures pastorals interdiocesanes -la més recent de les quals és sens dubte l'Ateneu Universita-

ri Sant Pacià. Particularment, l'existència de la Càtedra de Teologia Pastoral que porta el nom de «Arquebisbe Josep Pont i Gol», inserida en la Facultat de Teologia de Catalunya (AUSP) i volguda per la Conferència Episcopal Tarraconense, és mostra d'una sensibilitat que cal promoure i fer créixer. La missió de l'Església és la de comunicar l'Evangeli enmig del món, com a principi d'unitat i harmonia de la humanitat sencera i com a servidora dels petits del Regne, els exclosos i els descartats. Aquest és el programa de sempre, que una Església sinodal i en comunió ha de proposar sense defallir

i amb esperança, sostinguda per l'Esperit de Pentecosta. Aquesta és la idea de fons que va envoltar la magna celebració del proppassat 8 de juny a la Catedral primada.

Des de la redacció de la revista *El Bon Pastor* desitgem un ministeri episcopal fecund al nou Metropolità de Tarragona, el Dr. Joan Planellas i Barnosell!

ARMAND PUIG

Rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

EL BON PASTOR | [LLEGIR AL WEB](#)

La cultura de l'acollida davant els murs del CIE

El Servei Jesuïta al Migrant ha presentat una radiografia dels Centres d'Internament d'Estrangers (CIE) on, al llarg del 2018, van passar més de 7.800 persones pel fet de trobar-se en situació administrativa irregular. La novena edició d'aquest informe posa al centre la discriminació d'origen, i denuncien que als CIE hi ha internats menors d'edat i sol·licitants d'asil, i s'hi produeixen vulneracions habituals de drets bàsics. Davant d'aquest fet aposten per una cultura de l'acollida des de la ciutadania.

Discriminació d'origen

Dos terços de la població interna als CIE provenen del Marroc (35,66%) i Algèria (31,99%). Aquest ha estat un dels subratllats que **Pep**

Buades, autor de l'informe, ha volgut remarcar en un document fet des de l'acompanyament i la recollida de dades dels voluntaris que visiten cinc dels vuit centres d'internament que estan en funcionament.

Aquesta discriminació per nacionalitat coincideix amb una baixada lleu dels internaments, que segons l'autor persegueix augmentar el nombre d'expulsions, deixant d'ingressar a persones de nacionalitat que no tenen conveni amb l'Estat espanyol i que, per tant, no poden ser retornades als seus països d'origen. Han destacat també la presència de 89 menors d'edat confirmats per part del Ministeri d'Interior, una xifra inferior als probables menors que s'han detectat des dels equips de voluntaris.

L'arquebisbe de Tànger, **Santiago Agrelo**, ha posat el seu gra de sorra al pròleg del document. El franciscà, molt crític amb el tracte que reben les persones migrants, assenyala com es nega el dret a no patir violència en els desplaçaments, molt lluny de la realitat de turistes i viatgers arreu del món. Cal destacar que a banda de les informacions oficials, aquestes entitats socials d'Església són les úniques que aporten nova informació al respecte.

El CIE de la Zona Franca

A la ciutat de Barcelona hi ha un dels vuit centres d'internament. Situat a la Zona Franca, pot resultar un espai desconegut per a molta gent. No ho és per als voluntaris que, des del 2013, s'hi desplacen cada setmana per visitar a les persones internes.

És habitual trobar-se que, d'una visita a la següent aquelles persones amb qui havien conversat ja no es troben al centre, sigui perquè han estat deportades o bé posades en llibertat. Aquesta situació, que pot arribar a ser frustrant per la manca d'informació, ho és encara més per als menors que es queden sols en centres on només hi ha adults, relata **Pilar Pavia**, voluntària de la Fundació Migra Studium.

En les visites constants, han atès també jurídicament a situacions d'indefensió, manca de traducció o impossibilitat de comunicació amb familiars. **Josep Ordoñez**, coordinador jurídic del servei, destaca la vulneració d'un dret fonamental com és la defensa, especialment per a migrants que no han comès cap delictes. El darrer any han realitzat més d'un centenar d'accions jurídiques.

Una cultura de l'acollida

Davant l'hostilitat cap a les persones que es veuen obligades a migrar, **Maria del Carmen de la Fuente**, coordinadora del Servei Jesuïta al Migrant, defensa que cal augmentar la sensibilització cap a la ciutadania així com "apostar per una cultura de l'acollida que ens fa millor societat". En aquest sentit la Fundació Migra Studium ha posat en marxa el programa Hospitalaris, amb famílies que obren la seva llar per acollir temporalment persones migrades que necessiten un sostre i acompanyament. Aquesta proposta de l'entitat dels jesuïtes vol fer front a la manca de serveis d'acollida que obliga a moltes persones i famílies a haver de viure al carrer.

Inspiració 2022: la Manresa que vol ser, abans de fer

El seu moviment és, a primer cop d'ull, imperceptible. Quan van presentar el projecte, al gener, ja portaven nou mesos de gestació. Han passat cinc mesos més i, en aquest temps, el **grup Inspiració 2022** continua en l'esfera dels intangibles. Es dediquen a mirar endins i ho fan a partir de les sessions que anomenen "mirades". La darrera, amb el títol 'Cap a un nou paradigma', s'ha celebrat aquest diumenge. Abans de perfilar accions concretes, la pluja d'idees ha sigut intensa.

Què busquen exactament? **Jordi Simon**, un dels impulsors del projecte Inspiració 2022, explica que els mou el fet de "passar d'aquesta cultura del fer i del tenir, a una cultura del ser i del sentir". Per tant, apunta, volen anar "de l'ego del món tangible, a una cultura de l'ésser, que és més intangible; del materialisme de la societat, al postmaterialisme; d'aquesta visió individual, fragmentada i separada, a una visió més de grup, unitària, més transversal, més sistèmica, per dir-ho d'alguna manera, també còsmica."

La transformació interior de Sant Ignasi

La proposta neix com un complement del **projecte Manresa 2022**, que commemora els 500

anys del pas de Sant Ignasi per la ciutat. “Estàvem veient que l’aniversari no tenia en compte el nucli essencial i fonamental, que és la transformació interior d’una persona que va passar per la ciutat”, apunta Simon. Subratlla el fet que **Sant Ignasi de Loiola** “va viure a Manresa aquesta transformació que va canviar la seva vida i el va portar a la creació dels Exercicis i de la Companyia de Jesús.”

Els components del Grup Inspiració 2022 han viscut amb inquietud la transformació exterior de la capital del Bages. Consideren que les obres per arranjar la ciutat o el fet de potenciar el turisme són “actuacions necessàries”, però volen oferir un complement per al camí que els ha de portar fins al 2022: “No volem ser una oposició, sinó sumar al que s’està fent.” Així ho recull el **text fundacional del grup**: “El repte i l’oportunitat de Manresa 2022 és aprofundir i desplegar el sentit d’aquest esdeveniment, de manera que tota la ciutat i també el Bages ho senti seu”.

Mirades per posar en sintonia el grup

Simon explica la finalitat de les tres sessions proposades fins ara: “Són mirades preparatòri-

es per posar en sintonia el grup”. De moment, han treballat la figura de Sant Ignasi i què va significar a Manresa. Aquesta primera sessió, a càrrec del jesuïta i teòleg **Xavier Melloni**, va tenir lloc al Centre Internacional d’Espiritualitat Ignasiana, l’antiga casa d’Exercicis Espirituals, a la Cova de Manresa. La segona sessió, celebrada a l’església de Santa Maria de Viladordis, la van dedicar a l’arquetip de les transformacions interiors. I la tercera, a l’Institut de Recerca Holística de Montserrat, **Irehom**, ha servit per concretar un nou paradigma i identificar experiències que ja funcionen en aquest mateix sentit. Un exemple és la plataforma **País conscient**, que agrupa unes cinc-centes persones i que aquest mes d’abril ha celebrat un segon Simposi d’interioritat compromesa a la casa d’Espiritualitat Sant Felip Neri.

La cultura del sentir i del ser

Per què insisteix el grup Inspiració 2022 en la mirada interior? “Com més a dintre anem, més capacitat de sintonia i de comprensió amb els altres; per tant la relació amb els altres també canviarà: serem més empàtics, més solidaris, més generosos, criticarem menys i també ens

canviarà la visió del món”. Així ho va defensar **Concepció Serra** en el transcurs de la segona mirada, dedicada als processos de transformació interna.

Serra va explicar que, si es treballa, el sofriment pot ser “una porta que ens obre cap als altres i cap a la vida”. I va puntualitzar que si bé els místics fan aquests canvis de forma radical, la resta de la humanitat pot practicar-los en petits detalls del dia a dia.

En la mateixa matinal, Jordi Piñero va obrir la seva intervenció amb la peça ‘Ofici de difunts’ del polifonista sevillà **Cristóbal de Morales**, del segle XVI, per il·lustrar la música nascuda entorn del personatge de Sant Ignasi. “L’obra d’art ens diu que hi ha quelcom, hi palpita una gramàtica i precisament el que no hi ha és el no-res”.

També és il·lustrativa l’exposició que Jordi Simon va fer sobre la idea de **fracàs com a oportunitat per créixer**. La intervenció situava les fases del dol i proposava treballar l’experiència de desencís i frustració com una experiència espiritual, de transformació interior.

Aquell mateix dia Concepció Serra va defensar que “només podem sostenir el sofriment des de la part espiritual, la part psicològica no és suficient”. Serra va explicar que “les pèrdues ens afecten perquè hi ha un vincle afectiu o una significació molt important”. I va parlar de la rendició del fundador dels jesuïtes: “Quan buscava Déu Sant Ignasi va dir ‘ja sé què vols de mi’, es va rendir i va copsar el que li deia Déu”.

El nucli d’Inspiració 2022

El treball que han proposat en aquestes tres sessions els ajuda a mirar en aquesta direcció. Segons Jordi Simon, es tracta de passar “d’una visió parcial de la persona, a una visió més global, més centrada en l’autoconeixement i realització; d’una cultura dels valors des de la ment i la reflexió, a una cultura més dels sentits, més viscuts, del sentir i del ser”. I això no s’improvisa. És un camí personal, però també de grup.

Fins ara s’han organitzat en dos cercles. Un primer cercle de persones que han assumit responsabilitats i han promogut les tres primeres mirades. I un segon cercle, més fluctuant, que s’hi ha afegit arran de la **presentació del 16 de**

gener a l’auditori de la Plana de l’Om. En la darrera trobada de diumenge han vist la necessitat de fusionar els dos grups en un de sol i així treballaran a partir d’ara.

El nucli del grup Inspiració 2022 l’han conformat fins ara el coach Jordi Simon, l’arquitecte **Ton Baraut**, l’advocat **Jeroni Muñoz**, el músicòleg **Oriol Pérez**, el jesuïta Xavier Melloni, l’historiador **Jordi Piñero**, la psicòloga Concepció Serra, la filòloga i escriptora **Zulima Martínez**, l’artista **Joan Villaplana**, l’activista **Quim Collado**, el cantant **Natxo Tarrés**, l’arqueòleg i empresari **Ramon Serra**, la professora de

secundària **M. Àngels Simon**, el director del Museu Comarcal de Manresa **Francesc Vilà**, l’artista **Lourdes Fisa** i l’escriptor **Joan Jordi Miralles**.

“Primer treballem el ser”

Amb quin tarannà s’identifica aquest grup? En aquest procés de recerca interior, defensen el diàleg i l’escolta. Però també és una proposta de grup. “Partim d’històries i realitats diferents i cadascú ve a parar aquí amb la voluntat de transformació, ja hi ha un cert impuls individual, el grup també està vivint una transformació”.

Explica que amb les seves trobades també intenten “treballar d’una forma diferent”. “Si fóssim una empresa de seguida haguéssim passat a l’acció”, assegura Simon. “Primer treballem el ser i a partir d’aquí ja farem. Per poder fer, primer cal ser”. Una actitud que es percep en els seus encontres: “L’escolta en aquests moments inicials o el silenci al final de la reunió fan que treballem des d’un altre paradigma”.

I ara què?

Aquest diumenge s’han aturat per veure com materialitzar el projecte a partir d’ara. Un impàs que ha consistit en “aquesta ressonància-reflexió de com han anat aquestes mirades” i que els porta a encarar el nou curs escolar. El proper 19 de juny es reuniran per concretar el camí a seguir a partir d’ara. Però sense córrer. “Ja vam cau-

re en el seu moment a plantejar i proposar accions; però ens semblava que estàvem en el vell paradigma i no volíem caure en el fer per fer”.

Busquen que el seu treball tingui sentit i profunditat. Sobre la taula tenen, per exemple, la proposta de continuar aprofundint els temes plantejats fins ara, amb la convocatòria de noves “mirades”. “Ens sembla interessant continuar alimentant aquesta mirada interior, aquest substrat, aquest context comú per als dos nivells”.

Un fil conductor que els portarà també cap enfora. “Hi haurà aquesta activitat cap a la ciutat, cap a la societat”. Entre les idees plantejades, la possibilitat de crear un espai perenne a Manresa, una experiència que s’emmiralla en la **Universitat de la Mística** d’Àvila, per promoure “la transformació interior de manera àmplia i a nivell humà”. A diferència, per exemple, de l’espiritualitat de la **Cova de Manresa** que consideren circumscrita a la tradició catòlica, plantegen un espai obert a totes les sensibilitats, religioses o no, que busquen anar més a fons. “Una idea potent que cal madurar”, diu Simon.

“Els veïns han rebut molt bé la parròquia ortodoxa”

Aurel Bunda va viure la revolució de Romania de prop. Quan va començar tot, el 1989, a Timisoara, Aurel estava realitzant el servei militar obligatori. Al soldat ras li va tocar custodiar edificis públics, i va formar part d'un grup, en el qual també hi havia altres teòlegs, als quals se'ls va ordenar sortir a dialogar amb els manifestants. Els disturbis van enderrocar el govern comunista i autoritari de **Nicolae Ceaușescu**, que va ser executat al costat de la seva dona després d'un judici realitzat per un tribunal militar.

Anys després, Aurel Bunda, es va traslladar a viure a Barcelona amb la seva dona i el seu primer fill (en van néixer dos més a la ciutat comtal). Ara és el rector de la **Parròquia Ortodoxa de Sant Jordi**, un centre de culte que recentment s'ha obert al barri de Navas de Barcelona, un edifici de nova planta projectat pels arquitectes

Lluís Giménez i Elena Nedelcu. Entrevistem a Aurel Bunda per conèixer la comunitat ortodoxa romanesa a Barcelona, i a Lluís Giménez per conèixer l'esquelet d'aquesta parròquia.

Aurel, quan vas arribar aquí i amb quina missió?

A.B: Vaig arribar a Barcelona la tardor de l'any 2000, en concret el 8 de setembre. L'església ortodoxa va decidir enviar-me aquí perquè es necessitaven pares ortodoxos a causa de l'afluència de persones d'origen romanès que havien vingut a buscar feina. Molts de nosaltres vàrem migrar a diferents països d'Europa durant el primer decenni democràtic de Romania. Vaig ser enviat amb la missió de desenvolupar el meu treball pastoral missioner a Barcelona, i també la de fundar la parròquia de San Jorge.

Abans que construïssiu aquesta parròquia on us reuníeu?

A.B: A l'església de Sant Ferran. L'arquebisbat ens va cedir una petita capella. En la mateixa parròquia també ens deixaven utilitzar altres sales per poder celebrar la litúrgia i el culte. Així i tot, necessitàvem un espai propi més gran, cada vegada érem més, i aquella capella se'ns va quedar petita. Els primers anys vam intentar trobar un espai més assequible pel desenvolupament de la missió, però va ser impossible. El 2003-04, 2005-06 es va cristal·litzar l'opinió dels fidels, feia falta un espai propi, estàvem massa comprimits i era urgent trobar un altre lloc. Per fi, el 2007, vam trobar el nostre espai al barri de Navas. Un espai pel primer temple ortodox a Barcelona, al carrer Capella 25, un carrer poc concorregut però molt ben connectat, som a prop de la parada de metro Camp de l'Arpa.

També serà a l'església de Sant Ferran, on us vau conèixer tu i el Lluís?

LL.G: Sí, amb la meua dona havíem assistit a litúrgies a la parròquia Sant Ferran, i va ser el

2007, quan vam voler batejar al nostre primer fill, que vam parlar més amb l'Aurel. En contactar amb el pare Bunda, ens va explicar que buscava arquitectes per la nova església, i nosaltres, de casualitat, érem allà i som arquitectes. L'endemà mateix, vam començar amb el projecte.

Com han rebut els veïns la construcció d'aquesta parròquia?

A.B: Molt bé des del principi. Vam passar per parlar amb els veïns, porta per porta. Els veïns ens han donat el vistiplau per construir la nostra església aquí. Aquest solar estava en molt mal estat, era una font d'infecció constant, així que en aquest sentit era fàcil millorar l'estat de la zona i ser benvinguts. Els veïns han conegut de prop el projecte i la idea. A més, fem exposicions, activitats culturals, presentacions de llibres, participem a la Nit de les Religions d'AUDIR... així ens acostem als veïns. Molts veïns venen per veure el temple, i alguns fins i tot participen en el nostre culte.

LL.G. L'església és un edifici petit, carregat de simbolisme per als creients romanesos... però també s'està transformant en un humil monu-

ment per al veïnat, els qui l'admiuen i gaudeixen, ja que està obert durant tot el dia a tots els ciutadans. És un exemple de regeneració de l'interior d'una cruïlla de cases amb un nou equipament pel barri que aspira a ser el centre cultural difusor de la llengua, tradicions i cultura romanesa de Barcelona.

Quina capacitat té l'equipament de l'església?

LL.G: Es tracta d'una església cristiana de culte ortodox, religió majoritària en molts països de l'Est europeu. En aquest cas, el temple pertany a l'Església Ortodoxa Romanesa, que és autocèfala amb Patriarcat propi a Bucarest. L'arquitectura actual de les esglésies ortodoxes romaneses és el resultat d'una llarga tradició que parteix dels antics models bizantins. Cada component arquitectònic dona resposta a les necessitats del culte i ha creat un estil propi que s'ha preservat durant segles i que els fidels identifiquen amb la seva religió. D'aquesta manera, la majoria dels temples construïts els últims anys a Romania, i fora d'ella, s'inscriuen igualment dins de la mateixa línia. L'església de Sant Jordi es pot dividir en tres parts: el temple pròpiament dit com a edifici aïllat on celebrar

el culte, útil per unes 300 persones; l'edifici annex que fa de mitgera i inclou dependències de la parròquia, i el soterrani, també hàbil per unes 300 persones i que conté la sala d'actes, una biblioteca, i altres serveis, a més de connectar els dos edificis sota terra.

Com s'han finançat les obres?

A.B i LL.G.: Les obres són finançades únicament per aportacions dels creients de la parròquia i ajudes puntals del govern romanès. Encara que les obres van començar el 2011, van al ritme de les donacions que rep. Esperem acabar les obres en els pròxims mesos.

Obrir nous centres de culte no és fàcil a Barcelona, com vau aconseguir que us donessin el permís?

LL.G: Vam realitzar una tasca intensa i contínua des del primer moment per explicar a l'administració les necessitats, funcionament i particularitats d'aquest centre. Abans de res, cal dir que el terreny l'havia comprat l'Església Ortodoxa Romanesa en el mercat lliure. Després es va redactar un Pla Especial per adequar el solar

qualificat d'equipament i que fes compliment de la llei catalana 16/2009 de centres de culte. El Pla Especial es va aprovar per unanimitat en el plenari de l'Ajuntament de Barcelona, al desembre de 2009. Més tard, es va obtenir la llicència per poder realitzar l'obra i exercir l'activitat. Van ser passos lents dins d'un procés normal de tramitació de llicència, sempre en col·laboració amb l'administració, el resultat de la qual és un edifici propietat de l'Església Ortodoxa que no ha rebut cap ajuda ni subvenció d'aquest país per a la seva construcció.

Com és el teu dia a dia com a pastor en aquest edifici?

A.B.: Tots els dies estic a la disposició dels fidels, dels romanesos, en la part espiritual, d'oració, però també cuido de la construcció de l'església, tota la burocràcia, administració... estem al final però encara queden accions per realitzar. També em preocupo molt de la part social, l'església és el principal punt de socialització dels romanesos. A més, també ajudo a buscar i trobar feina, hem aconseguit més de 900 places de treball per als ciutadans romanesos a Barcelona. El més important, per això,

és la dedicació de la litúrgia. Cada dia treballa molt, de 9 del matí a 10 de la nit.

Tot això combinat amb el temps que dediques també a la teva família. Com és que us podeu casar els pastors ortodoxos?

A.B: Els ortodoxos seguim l'antiga tradició. M'agradaria recordar, que abans, també els pares catòlics es casaven, tenien una dona i fills. Va ser després de 1703, amb la reforma que va venir amb **Gregori VII**, que això es va perdre en el món catòlic. En 1074, Gregori VII va començar el procés de dir al sacerdot occidental que no podia te-

nir família, i va aparèixer el celibat com a obligació. Durant mig segle es va treballar sobre aquest tema, fins que en 1131 es va constituir com a vot obligatori en el catolicisme. Abans, tots es casaven, tant en orient com occident. El celibat en el món ortodox també existeix, però només el realitzen els monjos en el món monàstic.

Quina relació teniu amb les altres comunitats ortodoxes que viuen a Barcelona?

A.B: Tenim una unitat amb tots, els grecs, els russos, els búlgars, tenim diàleg aquí a Barcelona. Celebrem junts, no existeixen diferències de culte entre nosaltres a causa d'origen geogràfic. Les diferències són les tradicions de cada terra, però res a veure amb el culte.

Abans has dit que esteu al final del projecte, però que falten coses per acabar. Què és el que mancada en la parròquia de Sant Jordi?

A.B: Per exemple, a l'interior, manca la realització de les pintures de les parets, els frescos romànics, els artistes pintaran amb la mateixa tècnica emprada en l'Edat mitjana, amb colors i decoració pròpia del món ortodox, destacarà el

pantocràtor que es dibuixarà damunt de l'altar. Serà semblant als frescos que es poden veure a la Vall de Boí. A més, quan comencem a realitzar els frescos, volem oferir un taller obert a tot aquell que estigui interessat a aprendre la tècnica medieval.

LL.B: Actualment, el soterrani i l'edifici annex estan acabats i falta per finalitzar una part de la façana de l'església, els seus acabats, una part de les instal·lacions i l'accés principal amb una petita placeta d'entrada.

Hi ha alguna característica arquitectònica que vulguis destacar?

LL.B: Exteriorment destaca la llanterna o cimbori amb el seu barret, que juntament amb les arcuacions de façana són típiques i identificadores de la majoria d'esglésies romaneses. Interiorment, destaco els arcs i les voltes que cobreixen la nau, de gran complexitat geomètrica i que serviran en el futur de base per cobrir-la amb la pintura del freso. En el soterrani, les voltes paredades de maó, fan l'ullet a l'arquitectura més mediterrània, intentant conjugar les dues cultures ja que ambdues són llatines.

Us heu inspirat en alguna església ortodoxa?

LL.B: La importància que dona l'ortodòxia a mantenir la tradició arquitectònica implica que totes les esglésies de nova planta, inevitablement, s'hagin de semblar. La rígida disposició de les seves parts ajuda en aquest sentit, i és així que a Romania es poden trobar molts exemples inspiradors i gairebé idèntics. Puntualitzant més, exteriorment l'església de Barcelona s'assembla més a les de la regió de Valàquia i la solució de les voltes interiors a la de la regió de Moldàvia.

Per què la dedicació a Sant Jordi?

A.B.: Sant Jordi és important en el món cristià en general, i en l'ortodox també. Aquest sant té un pes espiritual. Abans d'entrar a Barcelona, vaig pensar molt en el nom, amb quin podíem segeïllar el nom de la parròquia. A les portes de Barcelona, el nom de Sant Jordi va venir amb més energia al meu cap, i ho vaig tenir encara més clar quan vaig conèixer després la importància de Sant Jordi en aquesta ciutat: què bonica és la diada.

Poblet renova el Museu i obre el Centre de Visitants

El Monestir de Poblet ha inaugurat aquest dimecres dos nous espais que complementen la visita al monument i ofereixen una lectura renovada del sentit de la vida monàstica al segle XXI. Es tracta del nou Centre de Visitants i de l'ampliació i nou recorregut expositiu del Museu de Poblet. Amb aquests nous equipaments, es dona una nova dimensió a la visita a l'edifici, declarat Patrimoni Mundial per la UNESCO l'any 1991, ja que permet ubicar Poblet en el context de la seva creació, recórrer la seva història i saber com funciona i què aporta en ple segle XXI, més de vuit segles després de la seva fundació. Els nous espais estaran oberts al públic en general a partir del cap de setmana anterior a Sant Joan.

L'acte d'inauguració ha estat presidit per l'abat del monestir, **Octavi Vilà**, que ha posat en valor que en aquest projecte "s'hi ha estat treballant durant anys", i que amb ell, "es busca potenciar les visites a la nostra comarca, la Conca de Barberà, actuant una mica com a centre d'atracció". La consellera de Cultura, **Mariàngela Vilallonga**, ha assegurat que "l'acte d'avui és important per a Catalunya, perquè Poblet és la representació de la història de tot Catalunya", i ha afe-

git que “gràcies als espais que inaugurarem avui, Poblet entra als museus del segle XXI. Poblet s’ho mereixia i Catalunya s’ho mereixia”. Així mateix, ha recordat que “sense ‘la Caixa’, la conselleria i la Diputació no hauria estat possible aquesta millora que era necessària”.

Per la seva banda, el president en funcions de la Diputació de Tarragona, **Josep Poblet**, ha afirmat: “Impulsem el Monestir de Poblet, el cenobi habitat més gran d’Europa, per projectar-lo com a referent cultural, turístic i espiritual a dins i fora de Catalunya”. Per a Josep Poblet, les innovacions presentades avui “significaran un impuls molt important al coneixement de l’indret, a la posada en valor de tot el conjunt i de la promoció econòmica de la comarca, Vimbodí, l’Espluga i Montblanc, i per tant avui és per a nosaltres un dia històric”.

Centre de Visitants: Poblet com no s’ha vist mai

El nou Centre de Visitants és un espai en què, mitjançant audiovisuals, projeccions envolvents i pantalles interactives, s’ofereix una introducció a la història, evolució i actualitat del

monestir. El primer àmbit està presidit per una gran reproducció dels plànols de Poblet que va aixecar l’arquitecte **Lluís Domènech i Montaner**, publicats en el seu llibre *Història i arquitectura del Monestir de Poblet*.

En aquest àmbit es poden veure dues projeccions i consultar diferents pantalles interactives sobre l’origen de l’Orde del Cister, la seva implantació a Europa i al món, l’arribada del Cister a Catalunya i la fundació de Poblet. A més, una gràfica interactiva tridimensional permet veure l’evolució de l’edifici al llarg dels segles. Un seguit d’imatges a vista de dron mostren racons del monestir que no són visitables per al públic en general.

El segon àmbit és un audiovisual que planteja les preguntes fonamentals que s’ha fet l’ésser humà al llarg de la història i anima a reflexionar sobre les respostes que s’han donat des de diferents cultures, religions i plantejaments filosòfics i científics, fins a concretar-les en la resposta cristiana.

El tercer àmbit és una projecció envolupant centrada en la cerca de Déu en un monestir

cistercenc com Poblet, amb cites de la Regla de Sant Benet com a guia. En aquest audiovisual s’inclouen imatges de la vida quotidiana de la comunitat, fins ara inèdites. D’aquesta manera es fa entendre com el model vida de la comunitat que fundà i habita el monestir dona sentit al propi edifici i a les obres d’art que s’hi conserven, algunes d’elles exposades a les vitrines del Museu.

La Diputació de Tarragona s’ha involucrat decisivament en el projecte i ha aportat el cost de l’obra civil del Centre de Visitants. La seva Unitat d’Arquitectura Municipal ha realitzat el projecte executiu i s’ha encarregat de la direcció facultativa de l’obra. El Centre s’ha creat en el marc del programa Patrimoni en Acció, que impulsen conjuntament el Departament de Cultura i l’Obra Social “la Caixa”. Aquest programa treballa per crear nous recursos interpretatius i millorar els serveis dels visitants a través de la construcció d’un relat actual, modern, transparent i atractiu sobre el patrimoni cultural i la construcció d’experiències que ofereixin coneixement i entreteniment al visitant. El Centre de Visitants de Poblet complementa el discurs museològic dels Monestirs de San-

tes Creus i de Santa Maria de Vallbona, aquest últim realitzat també en el marc del programa Patrimoni en Acció.

Un museu completament renovat

El museu de Poblet ha estat completament renovat, incorporant a les sales ja existents del Palau Reial dues noves sales, les de l'Abat Copons i l'Abat Mengucho, de manera que s'ha duplicat la superfície expositiva. En totes elles s'ha donat un protagonisme destacat a l'arquitectura de l'espai, ja que, com explica el responsable del Museu, **Damià Amorós**, "la primera peça del museu de Poblet és el propi edifici". Aquest equipament ha rebut finançament derivat de la taxa turística, a petició de l'Ajuntament de Vimbodí i Poblet. La Diputació de Barcelona ha aportat també part dels recursos per a la restauració de les noves sales, mentre que la Diputació de Tarragona s'ha encarregat de la restauració de 115 obres d'art als Tallers de Conservació i Restauració de Béns Culturals de l'Escola d'Art de la Diputació a Tortosa.

Al Palau Reial, el públic coneixerà com l'art i l'Orde del Cister han dialogat i s'han relacio-

nat al llarg del temps, des de finals del segle XI fins al segle XVIII. En aquesta sala es troba el Sant Sebastià de Damià Forment (alabastre, s. XVI), que procedeix del Retaule Major de l'església i és un dels màxims exponents de l'escultura catalana del Renaixement. També s'hi exposa el recentment atribuït *Calvari* de **Joan de Joanes**.

La sala Abat Copons està dedicada al símbol de la Creu. Amb una posada en escena senzilla però impactant, s'hi mostren vuit crucifixos d'èpoques diverses (del segle XIII al XXI) i diferents materials, a més d'una de les principals joies del museu: el Crist d'ivori donat a Poblet per **Pere Antoni d'Aragó**, virrei de Nàpols, que formava part del conjunt funerari creat amb motiu de les exèquies del rei **Alfons el Magnànim**.

Finalment, la sala Abat Mengucho proposa un recorregut que flueix sense divisions a través de set àmbits relacionats amb la litúrgia i els objectes que en són propis: la comunitat, la sang, el cos, l'altar, els sants, Maria i la litúrgia profana. Entre les peces que s'hi exposen hi ha un exemplar únic a Europa: una lipsanoteca, got de vidre del segle XIV, que servia per

contenir les relíquies i estava situat a la base de l'altar de la basílica. Aquest es va trobar als anys seixanta, durant l'adaptació litúrgica fruit del Concili Vaticà II, situat precisament a la columna central de la taula de l'altar de l'església del monestir. Hi ha molt poques peces d'aquest material, el vidre, tan antigues al món.

Els canvis a Poblet no s'aturen

Els espais que avui s'inauguren marquen un punt d'inflexió en el procés de modernització endegat a Poblet d'ençà el canvi de mil·lenni, però d'altres projectes s'aniran materialitzant en els propers anys, en el marc d'actualització continua que cerca el monestir. La part antiga del Museu, la que ocupa el Palau Reial, també es renovarà per donar millor encaix amb el relat de les sales acabades d'inaugurar. Està pendent la creació d'un jardí bíblic, concebut com un jardí botànic de la Mediterrània amb vegetació esmentada a la Bíblia. Aquest espai, a tocar del Centre de Visitants, es troba encara en fase de disseny i està pendent de finançament, a l'espera de patrocini i aportacions que permetin fer-lo realitat.

Molt més que un monument medieval

En els darrers anys, Poblet està vivint un procés de renovació constant per adequar les instal·lacions a les noves tecnologies i recursos

museogràfics actuals, així com per dotar-se d'una agenda cultural permanent i de qualitat, alhora que una conversió ecològica que ha esdevingut exemple per a d'altres monestirs arreu del món.

A la visita al monument, s'afegeixen ara el Centre de Visitants i el Museu. L'activitat cultural és present gràcies a l'Arxiu Tarradellas, que conserva també altres fons, com el de l'historiador **Paul Preston**. A això cal sumar el Festival de Música Antiga dirigit i realitzat pel mestre **Jordi Savall** (agost) i el Festival Internacional d'Orgue que cada tardor convida organistes de primer nivell a tocar en un orgue únic a la península Ibèrica. També s'ofereixen diferents visites temàtiques al monument al llarg de l'any.

L'estada a Poblet es pot completar amb excursions per conèixer l'entorn, paratge natural d'interès nacional. Equipaments com l'hostatgeria del monestir permeten pernòctar-hi, i els serveis de cafeteria i el restaurant Bosseria -ubicat a la mateixa hostatgeria-, presenten una oferta gastronòmica variada i adaptada als diferents perfils de visitants. Tot plegat configura Poblet com un centre cultural, una destinació d'oci i de gaudi de la natura a l'abast de tothom.

Vivancos, dels responsoris de Setmana Santa a Rosalía i Jennifer López

“Component a Rupit els meus ‘Responsoris de Setmana Santa’ i rebre una trucada de **Jennifer López** per posar música en un dels moments àlgids de la seva tour #JLoItsMyParty!”. Així explica a Twitter el compositor **Bernat Vivancos** la trucada que va rebre fa unes setmanes de l'estrella del pop Jennifer López.

Vivancos, professor de l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) i exescolà i ex-director de l'Escolania de Montserrat, té una composició de música contemporània amb clara inspiració espiritual, litúrgica i **sacra**. Els discos “Blanc” i “**Requiem**” en són una mostra, i també diverses obres de caràcter explícitament religiós contemporani. Algunes **estrenades** a la Sagrada Família o **interpretades** per l'Escolania.

A aquest currículum, ara s'hi afegeix la col·laboració amb Rosalía. La cantant catalana, exalumne de l'ESMUC, li va demanar els aranjaments corals del tema “Me quedo contigo”, de Los Chunguitos. La peça es va interpretar al febrer a la gala dels Premis Goya amb el Cor Jove de l'Orfeó Català, seguida per milers d'espectadors.

De la col·laboració amb Rosalía, n'ha sortit ara una nova proposta: els arranjaments corals de la cançó *Limitless*, de l'artista estatunidenca, Jennifer López. El tema es va presentar en directe el passat 7 de juny en l'inici de la gira americana "It's my party: The live celebration" que tindrà prop d'una trentena de concerts.

Vivancos **ha explicat** a l'ESMUC que l'artista pop nord-americana va trucar-li personalment per dir-li que havia escoltat la seva música i per demanar-li "cors d'àngels" per a la cançó *Limitless*, just en "un moment que havia de ser èpic i majestuós, amb la sortida de la seva filla a l'escenari". Vivancos va respondre afirmativament i que per a ell seria un honor posar veus d'àngels a la seva cançó. L'autor també va afegir que si podien col·laborar junts, ell hi posaria un plus de sonoritat pròpia. Ella va acceptar reafirmant que volia comptar amb la seva manera de compondre.

La peça és un moment molt rellevant de l'espectacle perquè l'artista canta aquesta cançó en companyia de la seva filla, Emme, d'11 anys. Quan mare i filla canten és quan tenen l'acompanyament coral de Bernat Vivancos amb una

glossa a vuit veus per a gran cor, i amb la resta de la instrumentació musical que acompanya l'artista. Per Vivancos la cançó *Limitless* és "un dels punts àlgids i segurament més emotius del *show* que protagonitza Jennifer López".

El compositor destaca que aquesta col·laboració manifesta que no hi ha fronteres per a la música: "que una personalitat com Jennifer López, amb el seu estil i reconeixement internacional global s'interessi per la meua música, que en el fons està als antípodes de la seva, li dona el seu valor de música oberta, que interessa tant als més puristes litúrgics, com a la resta d'amants de la música". També destaca "la gran rellevància i seguiment global que Rosalía ha aconseguit".

Vivancos va ser director de l'Escolania de Montserrat del 2007 al 2014 i el compositor convidat de la temporada 2014-2015 del Palau de la Música Catalana juntament amb **Arvo Pärt**, un dels compositors contemporanis més reconeguts.

Un documental i un llibre per una parròquia forjada des de baix

Aquest curs 2018-2019 la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Bellavista (Les Franqueses del Vallès) ha celebrat el cinquè aniversari de la seva fundació. Coincidint amb l'efemèride, el consell pastoral parroquial ha recollit la memòria viva de la primera comunitat cristiana al territori. A finals dels anys vuitanta, Bellavista és un barri de perifèria, format per famílies treballadores d'origen migrant. En aquest entorn es gesta una experiència creient singular.

Sota el títol *Sant Francesc d'Assís a Bellavista. Una parròquia al servei del barri*, la periodista i editora Laura Mor ha recollit la veu dels protagonistes d'aquesta experiència comunitària de fe en format de llibre i de documental. El proper diumenge 16 de juny es presentarà el llibre i es projectarà el documental al Teatre Auditori de Bellavista. L'acte comptarà amb la participació del rector **Pepe Baena** i de l'autora.

Fora del circuit comercial, el material editat mostra una comunitat viva i serveix a la mateixa finalitat pastoral que va motivar els primers cristians de Bellavista. És a dir, és una eina d'evangelització: per reforçar el vincle comunitari i per anunciar l'esperança als més pobres. El relat mostra l'actitud d'obertura i el compromís d'un grup heterogeni de cristians. I reforça la idea que Sant Francesc d'Assís és una parròquia que neix i viu al servei de les necessitats del barri de Bellavista. El projecte pren l'accent dels moviments d'acció catòlica i l'Evangelí de Jesús els fa de guia.

En són un exemple el grup de dones reunides en un primer moment a l'entorn de la comunitat, on comparteixen el patiment de conviure amb familiars drogaddictes; les experiències de pregària senzilla a la capella; la catequesi per als infants; els grups del Moviment In-

fantil i Juvenil d'Acció Catòlica de Catalunya (MIJAC), de la Joventut Obrera Cristiana (JOC) i els grups de revisió de vida de l'ACO (Acció Catòlica Obrera); i l'acollida que fan desenes de voluntaris de Càritas parroquial, amb projectes de suport a l'habitatge, de reforç escolar i tallers de cuina, entre molts d'altres.

Una parròquia forjada de baix cap a dalt

La història de la comunitat cristiana al barri de Bellavista ens remet als anys vuitanta, quan un grup de veïns i veïnes impulsen la construcció d'una capella al carrer Ponent. De seguida creix la dinàmica pastoral al voltant d'aquest centre de culte i l'espai els queda petit. Els mou la tenacitat i la convicció que cal atendre necessitats bàsiques al barri. Necessitats de caire educatiu, d'acompanyament i d'escolta, d'aliment o d'habitatge. Això els porta el 2004 a comprar i arranjar uns locals al carrer Barcelona. Finalment, el 2013, esdevenen parròquia amb el nomenament de Pepe Baena com a nou rector.

Parlem d'un entorn humil, a la perifèria de Granollers, format per famílies treballadores d'origen migrant. El 1986 Bellavista passa a formar part de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, gestionada pels frares franciscans. I un primer grup de creients del barri hi celebren la fe. D'altres, ho fan a la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima, totes dues a Granollers. De seguida entenen la necessitat de celebrar la fe a prop de casa. I aquí trobem l'embrió de la futura parròquia.

Tant el llibre com el documental *Sant Francesc d'Assís a Bellavista. Una parròquia al servei del barri* recullen el testimoni de 18 persones vinculades a la parròquia. Hi trobem l'experiència de Pepe Baena, **Conxita Borell, Maria Fernández, Joan Fernández, Adriana Giacobbe, Paca Granado, Joel Jiménez, Carme Membrive, Fidel Membrive, Pere Pérez Rodríguez, María Rubio, Encarna Rueda, Francisca Toro, Oriol Martínez, Maribel Martínez, Juan Ramón Martos, Gerardo Sáenz i Dèlia Viedma**. El relat descriu, de forma trans-

versal, l'experiència personal de fe en Jesús dels seus protagonistes. El llibre inclou un breu apunt cronològic i fotografies històriques del període descrit, des de finals dels anys vuitanta fins a l'actualitat. Però no es tracta d'una visió històrica amb vocació documental, sinó més aviat pastoral. De manera que recull també la realitat dels grups que conformen avui la comunitat cristiana de Bellavista.

Laura Mor Iriarte (Barcelona, 1983) és periodista i editora. Amb arrels a la comunitat cristiana de Sant Pere Claver del Clot, a Barcelona, actualment viu a Llerona. És mare de dos fills i està vinculada a la parròquia del seu poble, on fa de catequista. Forma part de Justícia i Pau i del Grup Sant Jordi de promoció i defensa dels Drets Humans. En l'àmbit professional col·labora en diferents projectes comunicatius amb vocació cristiana i humanista, com són el portal Catalunya Religió, el programa Signes dels temps de TV3 i la productora Animaset.

L'Escola Concertada vol contribuir a garantir la igualtat d'accés a l'educació

L'Escola Concertada considera que és un agent imprescindible per garantir la igualtat d'oportunitats i d'accés a l'educació a Catalunya. Les quatre entitats representatives de l'Escola Concertada a Catalunya han destacat que, d'acord amb dades del Departament d'Educació, els seus centres "escolaritzen el mateix percentatge d'alumnes amb necessitats educatives especials que la resta de centres del Servei d'Educació de Catalunya".

L'Escola Concertada considera que la moció parlamentària que ha impulsat el subgrup parlamentari de la CUP no s'ajusta a la realitat social del país, ni a la del sector educatiu. Des de la plataforma que representa a més de 370.000 alumnes (un 33% del total de l'alum-

nat de Catalunya), 20.000 docents i 700 centres educatius concertats es manifesta la disconformitat amb el contingut del text de la moció perquè "parteix d'estereotips que no són reals i atempta contra principis que en el seu moment van generar un gran consens en la redacció i en l'aprovació de la Llei d'Educació de Catalunya". Alhora sembla desconèixer el paper que ha desenvolupat la iniciativa social, en el passat i en el present, des de la seva diversitat d'acció institucional (mútues, cooperatives, entitats de cultura popular, caixes d'estalvi, escoles, etc.), des dels moviments artístics i culturals, en la recuperació de la llengua; contribuint al progrés del país, al manteniment de la seva identitat en temps difícils i a la consolidació democràtica.

En aquest sentit i en coherència amb la seva tradició de servei al país, l'Escola Concertada va signar el Pacte contra la Segregació Escolar, el passat 18 de març. La CUP va decidir no participar d'aquest acord transversal que ha de millorar un servei d'interès públic fonamental en qualsevol democràcia, encara que ara promogui aquesta moció "per tal d'assolir una política educativa compromesa amb la lluita contra la segregació escolar" sense haver signat el Pacte contra la Segregació Escolar promogut pel Síndic de Greuges.

Les quatre entitats representatives de l'Escola Concertada manifesten la seva voluntat de participar activament en la comissió promoguda pel Síndic de Greuges i treballar conjuntament amb el Departament d'Educació per estudiar el

mòdul econòmic de la plaça escolar i, mitjançant una dotació suficient arribar a la gratuïtat real de l'ensenyament, a totes les escoles públiques i concertades que formen part del Servei d'Educació de Catalunya, tal i com preveu la Llei d'Educació de Catalunya.

La plataforma convida a la resta de grups parlamentaris a debatre aquesta moció sense estereotips ni tòpics, analitzant amb profunditat i detall la realitat del sector. Finalment, apunta que "qualsevol actuació en el sistema educatiu que promogui una educació d'igualtat i equitat en un marc de llibertat sempre és benvinguda, especialment si compta amb el finançament de l'administració pública competent".

22 d'agost: Dia Internacional de les Víctimes de Violència per Motius Religiosos

L'Assemblea General de les Nacions Unides va aprovar el 28 de maig una resolució que proclama el 22 d'agost com a Dia Internacional de Commemoració de les Víctimes de Violència per Motius Religiosos o de Creences. Sorgeix de la preocupació per l'augment d'actes d'intolerància i violència basats en la religió o les creences que es cometes contra les persones, incloses les pertanyents a comunitats religioses i minories religioses d'arreu del món, i pel creixent nombre i intensitat d'aquests incidents, sovint criminals i d'àmbit internacional.

GENERALITAT DE CATALUNYA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

"Església pel Treball Decent" comparteix amb l'OIT la necessitat de prioritzar les persones

La iniciativa Església pel Treball Decent (ETD) defensa la necessitat de posar a les persones en el centre de totes les prioritats, tal com subratlla en l'informe "Treballar per a un futur més prometedori" de la Comissió Mundial sobre el futur del Treball. Un document que serà debatut en les sessions de l'assemblea del Centenari que l'Organització Internacional del Treball (OIT) celebra a Ginebra del 10 al 21 de juny i a la qual assisteixen 5.000 persones delegades.

JUSTÍCIA I PAU | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Una seixantena de cantaires catalans interpreten a Roma l'oratori musical d'homenatge als bisbes Oliba i Torras i Bages

El concert 'Oratori musical Episcopus. Diàleg Patriarcal' s'ha estrenat aquest divendres a la basílica de Santa Maria la Major en una actuació inèdita, amb la Capella liberiana. Una seixantena de cantaires catalans -majoritàriament, de la zona d'Osona, l'Anoia i el Ripollès- han interpretat aquest oratori, obra musical religiosa original, composta per Valentí Miserachs (compositor i director), amb textos de l'escriptor i gramàtic català, Josep Ruaix (llibretista), que és un concert d'homenatge als bisbes Oliba i Torras i Bages.

BISBAT DE VIC | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Càritas Lleida participa a la Marxa solidària mundial pels migrants i refugiats

Aquest diumenge una seixanta de persones han participat en la Marxa Solidària Mundial, organitzada per Càritas Diocesana de Lleida i impulsada per Càritas Internationalis dintre de la campanya "Compartint el viatge" per promoure la cultura de trobada amb persones refugiades i migrades. Han caminat 1,7 quilòmetres, fins als Camps Elisis de Lleida, on han compartit l'esmorzar. Alguns testimonis han explicat com viuen el procés de desplaçament, i els assistents han expressat en un panell les esperances d'un món millor.

BISBAT DE LLEIDA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

"la Caixa" i la Fundación Secretariado Gitano impulsen la inclusió social

El director general de la Fundació Bancària "la Caixa", **Jaume Giró**, i el director general de la Fundación Secretariado Gitano, **Isidro Rodríguez**, han signat aquesta setmana un conveni de col·laboració per impulsar actuacions socials al voltant de la promoció de la convivència ciutadana intercultural, l'atenció a la infància en risc d'exclusió social i el foment de l'ocupació entre col·lectius amb dificultats. També s'ha presentat al Palau Macaya l'obra *Família gitana*, del pintor català **Joan Martí**, símbol del compromís de l'Obra Social "la Caixa" amb la comunitat gitana.

LA CAIXA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Proposen els fanalets de Sant Jaume de Lleida com a patrimoni festiu de Catalunya

La Direcció General de Cultura Popular de la Generalitat ha iniciat els tràmits per inscriure la Romeria dels Fanalets de Sant Jaume de Lleida al Catàleg del Patrimoni. Aquesta entitat ja va presentar amb anterioritat la petició per a que fos reconeguda com a Festa Tradicional. "Tant la catalogació com a Patrimoni Festiu i la posterior declaració, donarien un important impuls i una major projecció a la Festa dels Fanalets, tant a nivell local com de país", ha explicat el seu president, Jordi Curcó.

BISBAT DE LLEIDA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Rússia manté amb batudes la pressió sobre els testimonis de Jehovà

Ds, 08/06/2019 | La Vanguardia

Algunes escoles concertades "en perill" pel retorn d'unes pagues per antiguitat

Ds, 08/06/2019 | 324.cat

Cinc bisbes catalans s'han de jubilar els propers 5 anys

Dg, 09/06/2019 | El Punt Avui

Ha mort el claretià Agustí Miarnau

Dll, 10/06/2019 | Claretians

Sant Llorenç de Morunys celebrarà el mil·lenari de l'arribada de l'orde benedictí

Dll, 10/06/2019 | Regió 7

L'organista de la Prioral de Reus es retirarà després de 40 anys

Dll, 10/06/2019 | Diari De Tarragona

La celebració de la fi del Ramadà, eina per donar protagonisme a la dona marroquina

Dm, 11/06/2019 | 324.cat

Papa Francesc: "Tinc la voluntat d'anar a l'Iraq l'any vinent"

Dm, 11/06/2019 | Vatican News

Dilluns 17 de juny

- **Els ciutadans després de les eleccions.** 19 h. Organitza Equip Pastoral Obrera de Badalona. Parròquia de Sant Pau. Badalona.
- **L'actualitat del mes amb Anna Jolonch.** 19 h. Auditori de la Fundació Joan Maragall. Barcelona.

Dimarts 18 de juny

- **Pregàries dels dimarts-Solstici d'estiu, amb Xavier Melloni sj.** 21 h. Cova de Sant Ignasi. Manresa.
- **Òpera solidària: La maternitat d'Elna.** 21 h. Organitza SICARcat. Museu Marítim de Barcelona.

Dimecres 19 de juny

- **Religions a l'Àfrica: Connexions amb el "més enllà".** 19 h. WanAfrica Edicions. Colibiantan. Barcelona.
- **Concert del grup DUM.** 20 h. Casal Llorella. Barcelona.

Dijous 20 de juny

- **Taller d'Unitat en la Dualitat.** Del 20 al 24 de juny. Organitza Padmaling Espanya en col·laboració amb Tarab Ling. Monestir Samye Dechi Ling. Santa Coloma de Farners.
- **Clausura del curs de l'Escola del Voluntariat de Càritas.** De 17 a 19 h. Organitza Càritas Barcelona. Seminari Conciliar de Barcelona.
- **Memòries oblidades.** 18:30 h. Organitza Espai Avinyó. Centre Cívic Pati Llimona. Barcelona.
- **Conferència "Marc Chagall".** De 20 a 21 h. Caputxins de Pompeia. Barcelona.

Divendres 21 de juny

- **Trobada rociera.** 0 h. Organitza Consejo General de Hermandades y Cofradías de la Província Eclesiàstica Barcelona. Montserrat.
- **Meditació zen.** De 8 a 9:45 h. Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes. Barcelona.

- **Vuit dies d'Exercicis.** Del 21 al 30 de juny. Cova de Sant Ignasi. Manresa.
- **Pelegrinatge a Fàtima i Santiago.** Del 21 juny a les 22 h fins el 26 de juny a les 12 h. Sortida Rambla del Carmel, 42. Barcelona.

Dissabte 22 de juny

- **Ruta: Història de dues ciutats.** 11:45 h. Plaça de Sant Just. Barcelona.
- **Concert-recital dels alumnes de l'Escola de cant Riosarcas.** 17:30 h. Església de Sant Gaietà - Pares Teatins. Barcelona.
- **Música barroca d'Antonio Vivaldi.** Basílica de Santa Maria de Montserrat. 21 h.
- **"El Tron" a la Col·legiata de Sant Vicenç del Castell de Cardona.** 21 h.

Diumenge 23 de juny

- **Eucaristia i processó de Corpus a les diòcesis catalanes.** Catedrals catalanes. Barcelona.

- **L'ou com balla- Palaus i flors per Corpus.** De 10 a 14 h. Organitza Arquitectura de Catalunya d'avui i de sempre. Carrer de Santa Anna, 29. Barcelona.

Catalunya Religió
@catreligio

Avui a l'assemblea de l'AMIC. Fent xarxa amb les [#publicacions](#) i digitals catalans. [amic.media](#)

11:28 - 14 juny 19 - Twitter for Android

PES Cruïlla
@centrecruilla

Comença l'intercanvi amb Stuttgart. Ara toca la segona part a Ciutat Meridiana. [@Bcn_NouBarris](#) [#PlaDeBarris](#) [@SalesiansSJordi](#)

23:01 - 11 juny 19 - Twitter for Android

OH Aragón-San Rafael
@OHSanJuanDeDios

Nuevo encuentro formativo "Vivir y compartir la [#espiritualidad](#) juandiana" para nuestros profesionales como propuesta de contacto personal con la [#espiritualidad](#) que define el modelo asistencial de nuestra institución.

👉 ow.ly/2gRf50uDQky
[#sanjuandedios](#) [#santjoandedeu](#)

Traduït de full

10:55 - 14 juny 19 - Hootsuite Inc.

Papa Francesc
@PapaFrancisc

"El discerniment comunitari consisteix en veure la realitat amb els ulls de Déu" [div:it/R5X9JT](#)

11:49 - 13 juny 19 - dvt it

Vedruna Catalunya Ed
@VedrunaCat

Molta sort als nois i noies que avui feu la [#selectivitat2019](#). Que les proves no desmereixin l'esforç i aprenentatges de tot el recorregut fet! ÀNIM [#PAAU2019](#) [#intensament](#)

work hard! 🐧 fighting!

motivational penguin

7:13 - 12 juny 19 - Twitter for Android

BlanquernaFPCEE
@BlanquernaFPCEE

Celebrem l'acte de lliurament dels [#PremisBlanquernaEducació](#). Enhorabona a l'equip del projecte Cantània i de l'Escola Labouré, els premiat d'enguany! 🙌👏

18:20 - 12 juny 19 - Twitter for Android

Fundació Comtal
@FundacioComtal

Els i les joves d'E2O demà celebraran el seu [#FideCurs](#) a [@Portaventura_ES!](#) Enhorabona a l'alumnat i a l'equip educatiu pel seu esforç i implicació durant l'any i gràcies a [#FundacióPortAventura](#) per ajudar-nos a complir els somnis dels nostres joves! [#Junts](#) [#ReescrivimFutur](#)

9:00 - 13 juny 19 - Hootsuite Inc.

La Sagrada Família
@sagradafamilia

Aquesta setmana hem començat il·lusionats la col·locació dels impressionants panells del tercer nivell de la torre de Jesucrist. [#enconstruccióSF](#) [#capal2026](#)

11:32 - 13 juny 19 - Twitter Web Client

Maristes Catalunya
@MaristesCat

Benvinguts a Lleida! Arrenca el [#LleidaCantaPersones](#) [#coralsdelleida](#) [#coralsdecatalunya](#) [@coralmaristes](#)

11:14 - 09 juny 19 des de Montcada i Reixac, Espanya - Twitter for iPhone

Fundació Pere Tarrés
@Fundperetares

Avui conclouen a Salou les jornades per a preveres i diaques que són consiliaris o rectors de parròquies [@esplaisMCECC](#), en les que s'ha aprofundit en les conclusions del Sínode dels Joves i com treballar-ho als centres d'esplai del moviment

Obs Blanquerna
@ObsBlanquerna

Today we have [#AfterworkObs](#) with Father Joseph Palakeel talking about [#Catholicism](#) in [#India](#) at [@BlanquernaFCRI](#)

Traduït de full

19:21 - 13 juny 19 - Twitter for iPhone

MCECC
@esplaisMCECC

Abans de tancar les jornades, Alicia Guionet de [@MigraStudium](#) ha fet una sessió sobre diàleg interreligiós on han aprofundit en el cristianisme, budisme, judaisme i islamisme. [#SomMoviment](#) [#esplaisMCECC](#)

15:40 - 11 juny 19 - Twitter for Android

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Director: Jordi Llisterrí i Boix. **Edició paper:** Laura Mor. **Redacció:** Glòria Barrete i Laura Mor. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Lucía Montobbio, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer Nàpols 346, 2n E. 08025 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat **Publicitat:** comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Eduard Ibáñez (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Carles Armengol, Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE

ENTITATS COL·LABORADORES

